

diskutere problemet med Pierre, som tydeligt nok havde lang erfaring i kunsten at klare sig ud af så meget som muligt. Hvis man sammenlignede med farens slag på næsen ved middagsbordet, så var der i hvert fald en vigtig forskel fra nødden. En nød blev givet til den, der havde kludret med bordskikken på en eller anden måde, altså ikke uden grund eller blot fordi en bordchef havde lyst. Det burde være ret let at spise uden at forbyrde sig mod nogen bordregel, han kunne jo alle bordregler. Men hvis han nu var ny og stor i kæften, så ville det tydeligvis blive svært at undgå det alligevel.

Den første valgsituation kom allerede efter middagen. På vej til sit værelse på Cassiopeia blev han indhentet af en mellemskoleelev, der klappede ham på ryggen. Det var en lille fyr, der gik et par klasser under ham, og som så bange og usikker ud. Fyren hev hurtigt efter vejret, inden han sagde, hvad han skulle sige.

–Du skal op på Olympen og pudse grev von Schenkens sko, det er en ordre.

Erik blev mere forbavset end vred.

–Jaså, er han elevrådsmedlem?

–Nej, men 4. g'er og ... ja på Olympen altså.

–Hils ham og sig, at han kan komme ned til mit værelse på Cassiopeia og bede om tjenester, så kan vi se, om der bliver nogen, sagde Erik og vendte sig for at gå.

–Nej, det kan du ikke ...

–Hvorfor ikke det?

–Jo, altså, hvis jeg kommer tilbage til von Schenken og siger, at den nye, der kæfter op, ikke ... at du nægtede, så får jeg også en lørdag-søndag. Erik overvejede situationen. Det var ikke godt at kludre det til, sådan at en helt uskyldig fik en lørdag-søndag. Og at pudse sko var ganske vist et påfund for at være morsom, men hvis han nu pudsede de sko, så var sagen ude af verden. Begyndte han at nægte med det

samme, så ville udviklingen løbe løbsk med alle mulige repressalier, inden han overhovedet havde nået at tænke over, hvordan man skulle opføre sig for at klare sig så lempeligt som muligt.

–Okay, sagde han, jeg følger med.

Von Schenken viste sig at være vinderen fra 100-meterfinalen. Han havde stillet ti par sko op, deriblandt et par lerede fodboldstøvler, et par endnu mere lerede militærstøvler, samt ruskindssko og lædersko i en tre-fire forskellige farver.

Da Erik så rækken af sko, forstod han, at det ville gå ad helvede til med alle planer om ikke at nægte. Og von Schenken havde indbudt et par kammerater til forestillingen. Skorækken stod opstillet midt på gulvet i den store dagligstue i Olympen, og 4. g'erne sad i sofaer og stole ved væggene.

–Nej, men der har vi den lille kanin fra mellemskolen, en ny og usædvanlig opsætsig kanin, synes I ikke, drenge? hilste von Schenken ham.

–Jeg er ikke nogen kanin, sagde Erik med sammenpressede læber og hænderne knyttet på ryggen.

Jeg må ikke stikke ham en, jeg må ikke stikke ham en, tænkte han, men kunne samtidig ikke undgå automatisk at vurdere modstanderen med hensyn til vægt og rækkevidde og muskulatur i arme og mellemgulv. Det ville være let, så det ud til, men katastrofalt.

–Jovist er du en lille kanin, du løber i hvert fald som en kanin. Eller måske som en hare, sagde von Schenken og indkasserede den selvfølgelig latter fra kammeraterne.

–I næste finale slår jeg dig lige så let, som jeg gjorde i det indledende løb i dag, gav Erik igen.

Det førte ham op til et jævnyrdigt niveau, og det var ubestrideligt sandt, og det burde von Schenken kunne mærke. En sprinter i 4. g må have svært ved at håne en

endnu hurtigere sprinter i mellemskolen. Hans modsvar havde virket nogenlunde. Latteren døde i hvert fald hen, og von Schenken valgte at spille saglig i stedet for hånende.

–Skoene skal altså pudses, så samtlige par kan klare en inspektion. Især fodboldstøvlerne skal skinne som små barnenumser, er det klart?

Her måtte han vælge. Det værste alternativ var straks at mishandle von Schenken. Med et overraskende angreb ville han ganske vist nå ganske langt ad den vej, inden de andre 4. g'ere nåede at kaste sig imellem. Men konsekvenserne ville blive vanskelige at have med at gøre, og for øvrigt gjaldt det jo om for enhver pris at undgå netop det. Men at lægge sig på knæ foran de her og under hån og kommentarer arbejde med von Schenkens sko ville kunne føre til, at han blev så rasende, at han alligevel forkludrede det. Altså var der kun et muligt handlingsalternativ, et kompromis. De ventede tydeligt nok med en vis spænding på, hvad han ville gøre, og man kunne se på dem, at de ikke var helt sikre på det.

–Aldrig i livet, sagde han og vendte om på hælen og gik hurtigt ud af stuen, så han kunne nå at komme væk, inden der blev ballade.

Det var et kompromis, men gav alligevel en fandens ballade. For det måtte jo føre til mere end en lørdag-søndag? Men havde han kunnet klare at ligge på knæ foran de der 4. g'ere og pudse sko i en time med hånsord og idelige skininspektioner, præcis som med farens birkeris? Burde han ikke have kunnet klare det? Hvis man med sin vilje kan beslutte sig til at tåle slag midt i hjerneskallen, så burde man vel også kunne beslutte sig for lige så let at tåle hånsord? Hvad var egentlig forskellen, for det føltes som en stor forskel.

De vidste jo ikke andet om ham, end at han var god til idræt, og at han let slog skolerekorden i 50 meter fri svømning. Burde det ikke have gjort det lettere at godkende ham